Abba Hillel Silver Collection Digitization Project

Featuring collections from the Western Reserve Historical Society and
The Jacob Rader Marcus Center of the American Jewish Archives

MS-4787: Abba Hillel Silver Papers, 1902-1989.
Series V: Writings, 1909-1963, undated.

Reel	Box	Folder
181	67	655

Dreamer and builder of Zion - Chairman Zeizmann, 1944.

Western Reserve Historical Society
10825 East Boulevard, Cleveland, Ohio 44106
(216) 721-5722
wrhs.org

American Jewish Archives
3101 Clifton Avenue, Cincinnati, Ohio 45220
(513) 487-3000
AmericanJewishArchives.org

For Book in Honor of Weizmann

CHAIM WEIZMANN

by

Dr. Abba Hillel Silver

WRHS AMERICAN JEWISH ARCHIVES

As a people we have a stronger sense of history than of biography and we think of a great man not so much in relation to himself and his personality as to his work and the greatness and merit of his achievements. The individual is absorbed within the process of the cause which he serves. "The essence of the biographies of the righteous is to be found in their deeds," is an old Rabbinic dictum. Outstanding figures in Jewish history are often referred to not by their own names but by the name of some great book which they wrote. This custom is similar to the gracious custom which exists among the Arabs, called Kunya, in which a person is called not by his own name but as the father of so and so. The rich fancy of our people goes a step further. A man is known not so much by what he actually achieves — for man is finite and is sharply limited in his powers of achievement — but by the things for which he sacrifices and for which he gives his heart's blood. "Everything for which a man offers his life should be called by his name."

Our greatest men, according to the remarkable biographic modesty of our tradition, are the unknown and unrecognized men, the invisible hierarchy of the thirty-six saints by whose merit the visible order of the universe is maintained.

And yet our people did delight, on significant occasions, to honor its beloved sons, and Dr. Weizmann is not the least in the jeweled crown of our people's pride.

Of the giants who were in the early battle days of our movement very few are left — Herzl, Nordau, Sokolow, Usshiskin, Brandeis, Bialik. Weizmann, is still with us, -- the dynamic leader of nearly two generations, vigorous and indefatigable as of old -- a torch then, a beacon now.

Our brilliant galaxy of national heroes offers some rare and precious combinations in personality. Thus we have poets who were philosophers, like Gabirol and Halevi;

philosophers who were legalists like Saadia and Maimonides; legalists who were mystics like Nachmanides and Caro. In Dr. Weizmann we have another rare and fortunate combination -- a scientist who is a statesman. I call it fortunate; for his scientific training and discipline h ve favorably affected his statesmanship. They have been responsible for that patient, experimental and pragmatic technique which he has brought to the leadership of our movement, which has often baffled and disconcerted us and as often subjected him to sharp criticism. Dr. Wei mann has at all times been even-keeled. As a scientist he knew that while there are vast erruptions in nature -- earthquakes, storms and floods, and they must be observed and studied, nevertheless the great, continuing and unremitting work of nature goes on in quietude, in order and in the slow, patient inevitable cycles of nature. Growth in nature is a quiet, inaudible and almost imperceptible process. A nation, too, must think in terms of cycles, in sweeps of time and not always in unrelated fragments of time and experience. A nation must also learn to take the long view and not yield to the passionate hour or the momentary fret or frustration.

Dr. Weizmann does not under-estimate the significance or miss the implications of the sudden, convulsive and dramtic moments in history. But he knows what an ancient prophet of Israel learned long ago that the mighty revelations of history come not in the great strong wind which rends the mountains nor in the earth-quake, nor in the fire, but in the still small voice....

Though a leader of a movement of national rebirth and resurgence he has consistently refused to indulge in that unbridled and vehement romanticism upon whose wheel so many noble ideals of mankind are being broken in our day. He has proclaimed no provocative political ethnology, no conceited race mythology, no Kultur vagary of which the Germans are so desperately fond.

More than a hundred years ago Heine wrote in his "Romantic School": "The patriotism of the German is shown by his heart becoming narrower and shrinking up and drawing in like leather in a frost; by hating everything foreign and being no longer European or cosmopolite, but only a closely-cramped Deutscher."

WRHS
AMERICAN JEWISH ARCHIVES

This was never Dr. Weizmann's patriotism or nationalism. His was broadly human, gracious and tolerant. His nationalism, like that of classic Zionism generally, aimed to correct the abnormal political status of the Jewish people in the world, to put an end to its millennial national homelessness which has been the source of so much of misfortune and suffering, to give to the people of Israel that which every historic people is entitled to have, a national home, a territorial base, in a word, to restore the broken harmony of Israel's life in the diaspora. This was to be achieved not through the conquest of other peoples or through expropriation of other peoples' territory or at the cost of the happiness and well-being of anyone else, but by being given the chance -- and all we asked for was the chance -- to achieve the status of a free people among the other free peoples of the earth, ~~by~~ through our own sweat and blood in our own historic home -- in Palestine.

Dr. Weizmann neverlost sight of this main purpose. He never swerved from it. He would make concessions and compromises but never at the sacrifice of the essential thing itself. The circumference always remained true to the center. The center was the need -- the undenied and undeniable need of finding a home for a homeless people -- the need which has been so tragically underscored in the last decade -- the blackest in our history. Zionism for him as for Herzl was not the cloth of romance woven in an idle day or the loom of dreams. It was inescapable fate, unavoidable necessity.

Dr. Weizmann was frequently defeated, thwarted -- and not only by non-Jews -- and disappointed, but like the stout-hearted scientists that he is, and the patient leader of a long-suffering people hardened to defeat and catastrophe, he returned over and over again to his one absorbing task. He experimented with new formulas, as scientists must, with new combinations and new approaches. His heartaches were many, but he led a movement which was essentially moral and spiritual in character in a period of the world's history when post-war Europe was rapidly deteriorating both morally and spiritually.

The world was silent at the ruin and outrage of a whole people catastrophe which beggars

WRHS ARCHIVES

all human speech, which is beyond words, beyond tears, beyond all utterable woe. Here and there one heard a feeble protest, one witnessed a gesture of sympathy! But no uproar of outraged humanity, no furious outburst at the assassination of a whole people! Meagre deeds and glazing words! A spiritual palsy seemed to have attacked the world, and in the very midst of this mildewed spirit of mouldering age, devoid of all magnanimity of heart or mind, Dr. Weizmann had to carry on his work of national redemption. But he persisted. He knew what every sower of the seeds of life must know, that even after a ppor harvest one must sow again.

Chaim Weizmann is a great leader and he deserved a great people. He has enjoyed that privilege. Leader and people are indebted to each other. Both have sustained, reinforced and at times rubbed, filed and ~~worried~~ goaded each other. The sound instinct of our race frowns upon leaders who denounce and berate too much, or who doubt their people too much. Moses, Isaiah, and Elijah were severely reprimanded because they were too quick to condemn and too easy to lose faith in the people whom they led. Gideon, however, who defended Israel even to the point of burdening the Almighty with the responsibility for the people's lapses and shortcomings, was approved by God and commanded: "Go in this thy might and save Israel"...

As a people, Jews are self-critical, almost to the point of morbidity. No national literature is as unsparing in self-condemnation for every conceivable category of moral trespasses and inadequqcies as the religious literature of Israel. To this day, no Jewish leader gains the full confidence of his people until he has castigated them with the full fury of his moral indignation. Jews like to be made to smart even for imaginary sins. But this should not blind us to the amazingly noble and extraordinary character of this strong, fine and astounding people.

Behold how this people is coming through the hellish fires of these recent years!!

Witness the manifestations of solidarity and group loyalty on the part of our people, among all sections, and in all parts of the world. We were not found wanting!

WRHS ARCHIVES

A great hour did not find us a small people! Israel has responded to the attacks which have been made upon it as a healthy and sensitive organism. It quickly rallied and organized its forces to save, to succor, to defend. The body of our people was hurt in a thousand places, but its spirit has not only remained uncowed and unbeaten, but it is emerging even stronger and more vibrant.

As ever, the wings of our souls have moulted through contact with evil and suffering. Many afflictions have come upon us in recent years, ut not the greatest of all -- the loss of faith in ourselves, in our power of survival, in the heroic quality of our destiny and in the essential worth and dignity of our own lives.

The remarkable outpouring of compassion and help on the part of Jews throughout the world for their fellow Jews who find themselves in the iron crucible of affliction, is superb evidence of an inner soundness and of an undefeated strength. Thoughtful Jews remembered their history. They knew their spiritual resources. They took the measure of their enemy. They understood the world significance of their tribulation. And they were determined to see it through!

Witness, too, the remarkable development of Palestine during this last decade of our national tribulation. In spite of the impoverishment, persecutions and exhaustion of recent years which made of the whole household of Israel one vast hostelry of pain, our people were nevertheless able to find within itself the energy, the courage, the resources and the resourcefulness to build in Palestine a new and imposing center of Jewish life, already the fifth largest Jewish center in the world, and certainly the first and foremost in the ix richness of its culture and the vitality of its spirit. The ten thousand evidences given daily in Palestine of renewal and resurrection, of dead spirits revived, of broken bodies made whole again, of building upon ruins, of courage, of vision, of hope, of self-sacrifice are an imperishable epic of splendor, the like of which no people has written at any time in its history. What is being done there and how it is being done, what common folk,

transfigured by an ideal, can achieve is a superb tribute to our people and to their sires who begot them.

Dr. Weizmann never swerved from his loyalty to the mandatory power to Great Britain, not only because he was at all times a loyal British subject, and has given supreme evidence of it recently in making a supreme sacrifice for his country, but also because he believed in the essential moral soundness, honor and decency of the English people. The provocations in the past were many. The provocations are many today. No responsibible man in English public life has maintained that Great Britain has faithfully carried out either in letter or spirit the Balfour Declaration and the Mandate. Even in this tragic hour when hundreds of thousands of our helpless refugees are crowding the broken highways of exile, the doors of Palestine are all but shut by the hands of the very government which had covenanted to facilitate the immigration of Jews into that country and to establish it as a Jewish national homeland. But Dr. Weizmann has always believed and has acted upon the belief that this dereliction was a passing political aberration, the temporary abandonment of the right line and that sooner or later the moral sense of the English people would force the abandonment of that policy and would bring about a return to the correct and just line.

Dr. Weizmann has at all times been the seasoned and responsible guide — never too far ahead of those whom he was charged to lead, never beguiling his followers with glittering prospects, and never holding out false hopes. His words were, on significant occasions enkindling and inspiring but he always sought to persuade by reason rather than to incite by passionate utterances. Though firm in the espousal of his position he was seldom given to the foam and spindrift of polemics. He has made mistakes and has acknowledged them. He is not a doctrinnaire. He is a leader, — a leader of a people which in every grave crisis in its history, has had the genius to produce leaders who were adequate to the emergency.

One of the mighty themes of Jewish thought is the Messianic Theme. It is an expression of the essential moral optimism of the race nd of its unquenchable will to live. It is national in character, of couse, bound up with Israel's restoration to Palestine, but its vision reaches beyond to the universal. Israel's restoration was always regarded as the prelude to the redemption of humanity. The first redemption from Egypt, it was held, served only Israel, but the final redemption will usher in a new world order of universal reconciliation, justice and peace.

The darker the hour, the brighter shone the Messianic hope among our people. All the great crises in history and the opportunities which they held out for a welcome change in their sad condition, as well as the periods of sharpened and intensified persecution which pious minds interpreted as the birth pangs of the Messianic Age, fanned the fires of expectancy, set in motion eager Messianic movements and projected Messianic personalities of diverse and colorful types, as well as statesmen who though less mystical in outlook and more practical in method, nevertheless wished for and worked for the same end -- the end of all exile for their people.

Thus the wars between Rome and Persia in the early centuries of the Common Era, the rise of Islam and the ensuing crisis in Christendom, the Crusades, the Black Death, the invasions of the Mongols, the rift in Christendom in the 16th Century, the Chmelnicki massacres of 1648-9 in the Ukraine, Volhynia and Podolia, the Cromwell Revolution in England and the American and French Revolutions each in its day, stirred the national hopes of the people to their very depths and called forth great leaders dedicated to redemption.

The Crusades which in their successive waves brought terrible tragedies upon the Jewish communities, especially those of Northwestern Europe, find their reflex in the intensified Messianic expectations of those times and in many leaders of emancipation. Perhaps the most remarkable among them was Abraham Abulafia, scholar, student also of the secular sciences, "prohetic Kabbalist" as he called himself, who was so dominated by his mission that he set out to convert Pope Nicholas III. He visited Palestine. He galvanized the Jewish world with his summons to national

restoration. It was probably as a result of his fervid preachings and of the approach of the Messianic year which he announced, that the famous Rabbi Meir of Rothenberg and a large number of followers set out in 1268 for Palestine.

The second great national disaster of the Middle Ages was the expulsion of the Jews from Spain and Portugal, an expulsion which in enormity finds its parallel only in the break-up of the Jewish national center in Palestine in the first and second centuries and in the appalling catastrophe which befell the Jewries of Central and Eastern Europe in our own day. Then as now, myriads of exiles, crushed and impoverished, moved about helplessly in a world of physical and spiritual suffering and confusion. Their desperate plight kindled among them ardent and prayerful hopes of Messianic relief and redemption, and here again, men arose of greater or lesser stature in response to the national emergency.

The man who most matched his hour was the extraordinary statesman, political philosopher, financier and scholar who was at home both in the humanistic culture of the Renaissance and in the lore and tradition of his own people, the Sephardi Don Isaac Abravanel. He maintained the morale of his shaken and harrowed fellow exiles and proudly defended ~~xx~~ his faith against the triumphant church which brought about the destruction of that noble, for a long time culturally respendant, and by far largest center of Jewish life in the Diaspora. Don Isaac Abravanel had a firm and secure faith in the future of his people. He wrote a trilogy of Zionist tracts in which he confidently predicted the early restoration of Israel to Palestine, on the strength of his Biblical interpretations, his reading of history and the signes of the times. Abravanel helped to avert the total spiritual collapse of his generation.

WRHS ARCHIVES

The terrible tragedies which befell Polish Jewry in the middle of the 17th Century and which synchronized in the West with the Cromwellian Revolution in England, brought to the fore another gifted and devoted statesman, Menassah ben Israel of Amsterdam, friend of Rembrandt, founder of the first Hebrew printing press in Holland, Rabbi, scholar and author. Manasseh ben Israel was so persuaded of the

of the imminent restoration of the Jewish State that he went on a mission to Biblical-minded Puritan England and to its Protector Oliver Cromwell in order to persuade them that Jews should be permitted to return to England in order that the Biblical prophecy touching their universal dispersion might be accomplished, ~~and thus~~ thereby hastening the coming of the Messiah[redacted]. Manasseh ben Israel's mission failed as far as achieving the return of the Jews to Palestine, but it succeeded in quietly opening the doors for the resettlement of Jews in England, from which they had been expelled in 1290.

It is a far cry from these more-or-less mystically minded, theological leaders of Jewish emancipation of the past to the moderns of the more recent generations who were secular in outlook, trained in the sciences of their day and in the techniques of political and economic realism. But let there be no mistake about it. They all belong to one and the same school and are stamped with the same stigmata. They are all the thralls of the same overpowering vision and mission — the restoration of Israel to its ancestral home. And whether the text is written in prose or in poetry, at the hands of a Kabbalist, a financier, a journalist, or a chemist, it is one and the same ideal — the ingathering of the scattered remnants of Israel from the four courners of the earth....

For the problem is the same whether in medieval Spain or modern Germany, and its solution is one and it has little to do with time or place or people or their degree of civilization. It is a fundamental error to assume that Jewish persecutions occur only in dark ages, among backward peoples. The expulsion of the Jews from Spain took place at the height of the Renaissance in one of the most glorious and exciting centuries of the world when science, art, scholarship and exploration were in full tide and when Spain as well as Portugal were enjoying an illustrious period of great literature, intellectual ferment and unprecedented exploration and colonization. And the most terrifying and bestial Jewish persecutions of all times took place in the 20th Century, and of all places, in the most "advanced" country in Europe — Germany.

WRHS
AMERICAN JEWISH ARCHIVES

National homelessness is the problem. National restoration is the solution. All the great leaders of Israel shared this conviction.

The collapse of the hopes of Russian Jewry in the massacres of the early 80's brought to the fore Leo Pinsker. The final defeat of the hopes of Western European Jewry that enlightenment, progress and political and civil rights would solve all their problems -- a defeat which was written large in the upsurge of anti-Semitism in the post-Bismarckian era, and which culminated in the notorious Dreyfuss Affair in France -- gave us Theodore Herzl.

The First World War and the shattering of Jewish life in Europe brought to the forefront of Jewish leadership, Dr. Chaim Weizmann.

There is no reward for leadership. Leadership is not a crown but a cross. He who brings fire to men must suffer in chains. But this should be his strengthening thought that forever his name will be sweet upon the lips of a people whose memory is long, a people which never forgets those of its sons who serve it in devotion and sacrificial loyalty.

The sun will not go down upon our battle until it is won! We shall meet the smouldering ferocity of the Hun with the cool, calm fortitude of our own. We shall survive. They will perish. We were not born in helplessness. We shall not go out in defeat. And we shall rebuild our national life which the ages have wasted, and our national home which the centuries have ravaged, and Weizmann will be known among the foremost of that illustrious group of the dreamers and builders of Zion who across many centuries and athwart many lands kept the Messianic hope of their people radiant and clear, and who led in faith and in high devotion.

WRHS
AMERICAN JEWISH ARCHIVES

דר. ווייצמאן איז דער בויער פון ציון, וואס וויל מאכען א סוף צו אידישער היימלאזיגקייט

(שלוס פון זייט 1 — סעקשאן צוויי)

צוזאגען, ניט אונטערשטיצענדיג קיין פאלשע האפענונגען. זיינע ווערטער זיינען, ביי וויכטיגע געלעגענהייטען, געווען באגייסטערענדע און אינספירירענדע. אבער ער האט זיך שטענדיג באמיט צו איבערצייגען מיט שכל, מיט פארנונפט און ניט אנצינדען קיינעם דורך אויפוועקען ליידענשאפטען. ער האט געמאכט טעותים און האט זיך מודה געווען אין זיי. ער איז ניט קיין דאקטרינער. ער איז דער קלאסישער פירער פון א פאלק, וואס האט אין יעדען שווערען קריזיס אין זיין געשיכטע געהאט די גאונ׳ישקייט ארויסצוגעבען פירער, וועלכע זיינען געווען אנטשפרעכענד פאר די גרויסע אויפגאבען פון דער צייט.

און אלע גרויסע מנהיגים פון אידישען פאלק אין אלע צייטען האבען געהאט די איבערצייגונג, אז דאס פראבלעם פון אידישען פאלק איז זיין נאציאנאלע היימלאזיגקייט, און די לייזונג איז—נאציאנאלע ווידעראויפריכטונג.

דער צוזאמענברוך פון די האפענונגען פון רוסישען אידענטום צוליב די פאגראמען אין די פריע אכציגער יארען פון פאריגען יארהונדערט האט ארויסגעפירט אויפ׳ן פאדערגרונט לעא פינסקער׳ן. דער ענדגילטיגער דורכפאל פון די האפענונגען פון מערב־אייראפייאישען אידענטום, אז אויפקלערונג, פראגרעס און פאליטישע און ציווילע רעכט וועלען לייזען אלע זייערע פראבלעמען—דער דורכפאל, וואס האט זיך איינגעקריצט אין דער געשיכטע מיט דער נייער פארשפרייטונג פון אנטיסעמיטיזם אין דער נאך־ביסמארק־עפאכע, און וואס האט זיך אמשארפסטען אויסגעדריקט אין דער שענדליכער דרייפוס־אפערע אין פראנקרייך—האט אונז געגעבען טעאדאר הערצל׳ען.

די ערשטע וועלט־מלחמה און די אויפטרייסלונג פון אידישען לעבען אין אייראפע האבען ארויסגעבראכט אין פאדערגרונט פון דער אידישער פירערשאפט—חיים ווייצמאנ׳ען.

עס איז ניטא קיין באלוינונג פאר פירערשאפט. פירערשאפט איז ניט קיין קרוין, נאר מארטירערטום. ווער עס ברענגט פייער צו דער מענשהייט, דער מוז ליידען, געשמידט אין קייטען. אבער ער דארף געשטארקט ווערען דורך דעם געדאנק, אז אויף אייביג וועט זיין נאמען בלייבען אויף די ליפען פון א פאלק, וועמעס זכרון איז לאנג, א פאלק, וואס פארגעסט קיינמאל ניט די פון זיינע זיהן, וועלכע האבען אים געדינט מיט איבערגעבענקייט און קרבנות־גרייטער לאיאליטעט.

די זון וועט ניט פארגיין, ביז אונזער שלאכט וועט זיין געוואונען! די מפלה פון דעם ווילדען הון וועלען מיר אויפנעמען מיט קאלטער, רוהיגער פעסטקייט. מיר וועלען בלייבען לעבען. זיי וועלען אומקומען. מיר זיינען ניט געבוירען געווארען אין הילפלאזיגקייט; און מיר וועלען ניט אומקומען אין א מפלה. מיר וועלען ווידער אויפבויען אונזער נאציאנאל לעבען, וואס דורות האבען חרוב געמאכט, און אונזער נאציאנאלע היים, וואס יארהונדערטער האבען פארוויסט. און ווייצמאן וועט זיין באקאנט צווישען די אנגעזעהענסטע פון דער בארימטער און הערליכער גרופע פון די טרוימער און בויער פון ציון, וועלכע האבען דורך פיל יארהונדערטער און אויפ׳ן וואנדער־וועג דורך פיל לענדער אויפגעהאלטען די משיח־האפענונג אין זייער פאלק א שטראלענדיגע און א ליכטיגע, און וועלכע האבען געפירט זייער פאלק פול מיט גלויבען און העכסטער מסירת נפש.

SECTION TWO

אינטערעסאנט באלערנענד

The Day

דער טאג

"THE NATIONAL JEWISH DAILY"

צווייטע אפטיילונג

זונטאג ביילאגע

SUNDAY, NOVEMBER 26, 1944 | Vol. XXX. No. 10,908 | זונטאג, 26טער נאוועמבער, 1944

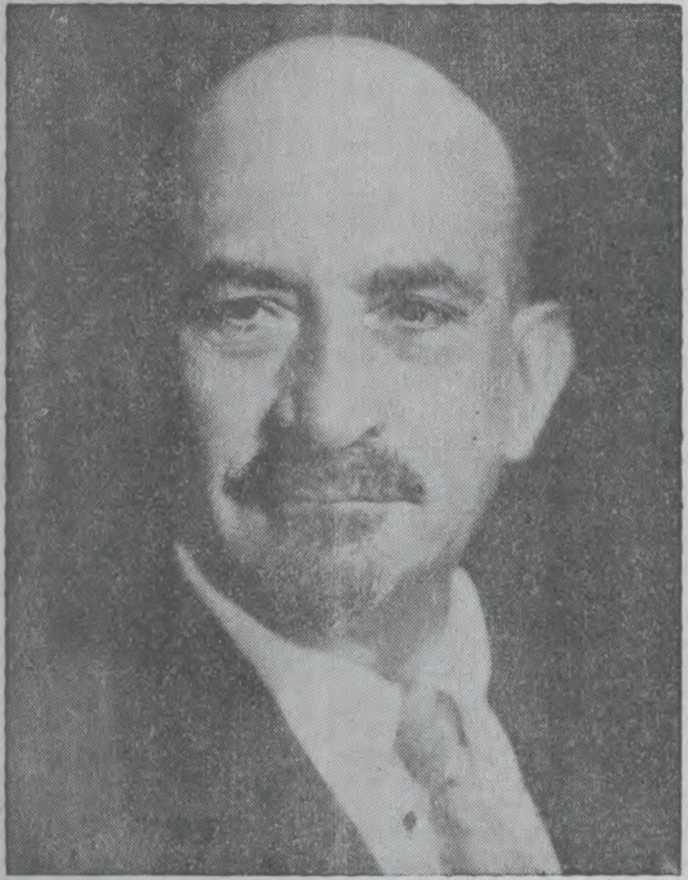

דר. חיים וויצמאן

פרעזידענט פון דער ציוניסטישער וועלט־ארגאניזאציע, ווי ער זעהט אויס איצט ביי זיין זיבעציגסטען געבורטסטאג.

דר. חיים וויצמאן איז דער בויער פון ציון, וואס שטרעבט צו מאכען א סוף צו אידישער היימלאזיגקייט . . .

די וואונדערבארע קאמבינאציע פון וויסענשאפטלער און שטאטסמאן.—פאר וויצמאנ'ען, ווי פאר הערצל'ען, איז ציוניזם ניט קיין ראמאנטישער חלום, נאר די גרויסע נויטווענדיגקייט פון אידישען פאלק.—וויצמאן גייט אן מיט דער ארבייט פאר אויפבויען ארץ ישראל, ניט געקוקט אויף אלע שטורעמס. — פארוואס וויצמאן גלויבט אזוי שטארק אין ענגלאנד. — צום 70טען געבורטסטאג פון גרויסען ציוניסטישען פירער.

פון דר. אבא הלל סילווער

דאס אידישע פאלק האט א מעהר אנטוויקעלט געפיהל פאר געשיכטע, ווי פאר ביאגראפיע, און בעת מיר טראכטען וועגען א גרויסען מענש, האבען מיר איז זין ניט אזוי שטארק זיין פערזענליכקייט, ווי זיינע אויפטועז. דאס אינדיווידועלע, דאס פערזענליכע ווערט איינגעשלונגען אין דער טאט גופא. גרויסע למדנים ביי אידען ווערען אפט אנגערופען ניט מיט זייערע אייגענע נעמען, נאר מיט די נעמען פון די בארימטע חיבורים, וואס זיי האבען איבערגעלאזט. דאס געהט נאך ווייטער און טיפער. ביי אונז איז מען באוואוסט ניט אזוי שטארק דערמיט, וואס מען טוט און מען דערגרייכט איצט — ווייל א מענש איז פארבייגעהענד און באגרעניצט אין זיינע כוחות — נאר מיט דער זאך, פאר וועלכער מען איז זיך מקריב און מען גיט אוועק דאס בלוט פון הארצען.

אונזערע גרעסטע מענשען, איז הסכם מיט אונזער הערליכער טראדיציע פון צוריקהאלטען זיך פון ביאגראפיעס, זיינען די ל"ו'ניקעס, די זעקס און דרייסיג אומבאקאנטע און ניט אנערקענטע צדיקים, וואס אויף זיי שטייט די וועלט.

ניט געקוקט אויף דעם אלעם, איז אונזער פאלק זעהר צופרידען צו באערען, ביי פארשיידענע געלעגנהיי־

פראגמענטען פון צייט און דערפארונגען. אויך א פאלק מוז זיך לערנען צוצופאסען זיך צו די שטאנדפונקטען און פאדערונגען, וואס זיינען אויסגערעכענט אויף א לאנגער צייט, און ניט אונטערגעבען זיך דער ליידענשאפט פון צייטווייליגע ערגערנישען.

דר. וויצמאן אונטערשעצט ניט די וועגען די נארמאלע, כסדר'דיגע אנטבאדייטונג און לאזט ניט דורך די מעגליכקייטען פון פלוצלינגדיגע, קאנוואולסיווע און דראמאטישע מאמענטען אין דער געשיכטע. אבער ער געדענקט, וואס דער נביא האט אונז

געלערנט, אז די גרויסע אנטפלעקונגען אין דער געשיכטע קומען ניט מיט א שטארקען געפילדער און טומעל, נאר בקול דממה דקה.

זייענדיג א פירער פון א באוועגונג פון נאציאנאלער אויפלעבונג, האט דר. וויצמאן זיך אנטקעגענגעשטעלט כסדר דעם גוואלדיגען שטראם פון ראמאנטיציזם, וואס האט פארשלעפט און פארניכטעט אזוי פיל אידעלע אידעאלען פון דער מענשהייט. וויצ־

מאנ'ס נאציאנאליזם, ווי פון דעם קלאסישען נאציאנאליזם אין אלגעמיין, צילט אויסצובעסערען דעם אומנארמאלען פאליטישען סטאטוס פון אידישען פאלק אין דער וועלט, צו מאכען א סוף צו זיין צוויי־טויזענטיעריגער נאציאנאלער היימלאזיגקייט, צו געבען דעם אידישען פאלק דאס, וואס יעדעס היסטאריש פאלק איז בארעכטיגט צו האבען—א טעריטאריעלע באזע, מיט איין ווארט: צוריק־

צושטעלען די צעבראכענע הארמאניע פון ישראל'ס לעבען אין גלות. דאס דארף דערגרייכט ווערען ניט דורך אונטעריאכען אנדערע פעלקער, אדער דורך אפנעמען טעריטאריעס פון אנדערע פעלקער, אדער אויף די קאסטען פון דעם גליק און וואוילשטאנד פון אימיצען אנדערש, — נאר דורך געבען אונז די מעגליכקייט—און אליז, וואס מיר פארלאנגען, איז די מעגליכקייט — צו דערגרייכען דעם סטאטוס פון א פריי פאלק צווישען די אנדערע פרייע פעלקער אויף דער ערד, מיט אונזער אייגען בלוט און שווייס אין

אונזער היסטארישער היים, אין ארץ ישראל.

דר. וויצמאן האט קיינמאל ניט פארלוירען פון אויג דעם דאזיגען צענטראלען ציל. ער איז קיינמאל ניט אפגעטראטען פון אים. ער האט געקענט מאכען קאנצעסיעס און קאמפראמיסען, אבער קיינמאל ניט אויף דעם חשבון פון דעם צענטראלען ציל גופא. די שריט ארום זיינען תמיד געבליבען געטריי דעם צענטער. און דער צענטער איז די באדערפעניש, וועלכע קיינער קען ניט אפלייקענען, צו געפינען א היים פאר דעם היימלאזען פאלק, די באדערפעניש, וועלכע איז אזוי טראגיש אונטערגעשטראכען געווארען אין דעם לעצטען יארצענדליג, דעם שווארצסטען אין אונזער געשיכטע. פאר וויצמאנ'ען, ווי פאר הערצל'ען, איז דער ציוניזם ניט קיין ראמאנטישער חלום, נאר אן אומפארמיידליכער גורל, אן אומפארמיידליכע נויטווענדיגקייט.

דר. וויצמאן האט אפט געליטען מפלות און אנטוישונגען, אבער ווי א געהארטעוועטער וויסענשאפטלער און געדולדיגער פירער, האט ער זיך ווידעראמאל און איבעראמאל צוריקגעקערט צו זיין געוואלטיגער אויפגאבע. די וועלט האט געשוויגען, ווען א קאנספיראציע פון מארד האט זיך צעבו־

פירער דעם פולען צוטרוי פון זיין פאלק, ביז ער שטראפט זיי ניט מיט די הארבסטע ווערטער, ווען זיי פארדינען. אבער דאס דארף אונז ניט פארבלענדען ניט צו זעהן דעם אויסערארדענטליכען כאראקטער פון דעם שטארקען און איידעלען אידישען פאלק.

מאנדאט־מאכט, גרויס־בריטאניע, ניט נאר דערפאר, ווייל ער איז אין אלע צייטען געווען א לאיאלער בריטישער בירגער און האט לעצטענס געגעבען דערפאר דעם העכסטען באווייז, ברענגענדיג דעם גרעסטען קרבן פאר דעם לאנד,—נאר אויך דערפאר, ווייל ער גלויבט אין דער ממשות'דיגער מארא־

דר. חיים ווייצמאן

פרעזידענט פון דער ציוניסטישער וועלט־ארגאניזאציע, ווי ער זעהט אוים איצט ביי זיין זיבעציגסטען געבורטסטאג.

וועלכער מען איז זיך מקריב און מען גיט אוועק דאס בלוט פון הארצען.

אונזערע גרעסטע מענשען, אין הסכם מיט אונזער הערליכער טראדי־ציע פון צוריקהאלטען זיך פון ביא־גראפיעס, זיינען די ל״ו'ניקעס, די זעקס און דרייסיג אומבאקאנטע און ניט אנערקענטע צדיקים, וואס אויף זיי שטייט די וועלט.

ניט געקוקט אויף דעם אלעם, איז אונזער פאלק זעהר צופרידען צו בא־ערען, ביי פארשיידענע געלעגענהיי־טען, זייגע באליבטע זיהן. און דר. חיים ווייצמאן איז איינער פון זיי. די גאלעריע פון אונזערע נאציאנאלע העלדען שטעלט מיט זיך פאר א זעל־טענע און ווערטפולע קאמבינאציע אין זייערע פערזענליכקייטען. מיר האָ־בען געהאט דיכטער, וואס זיינען גע־ווען פילאסאפען, ווי ר׳ שלמה אבן גבירול און ר׳ יהודה הלוי; פילאסא־פען, וואס זיינען געווען גרויסע קע־נער פון אונזערע דינים און מנהגים, ווי ר׳ סעדיה גאון און דער רמב״ם. אין דר. ווייצמאנ׳ם פערזענליכקייט האבען מיר אן אנדערע, זעלטענע און גליקליכע קאמבינאציע — א וויסענ־שאפטלער, וואס איז א שטאטסמאן. איך זאג, אז דאס איז א גליקליכע קאמבינאציע, ווייל די וויסענשאפט־ליכע איבונג און דיסציפלין האבען געהאט זעהר א גינסטיגע השפעה אויף זיין שטאטסמאנשאפט. זיי זיינען פאראנטווארטליך פאר דער געדולדי־גער, עקספערימענטאלער און פראגמא־טישער טעכניק אין דער פירערשאפט — דאס, וואס האט אונז אזוי אפט אויפגעבראכט און צערודערט, און וואס האט אים געפירט צו־אן אפענער, שארפער קריטיק. דר. ווייצמאן האט אין אלע צייטען אפגעהיט די גלייכ־געוויכט. אלס א וויסענשאפטלער וויים ער, אז כאטש עס זיינען דא גרויסע אויפטרייסלונגען אין דער נא־טור — ערדציטערנישען, שטורעמס, פארפלייצונגען, וואס מוזען ווערען באאבאכטעט און שטודירט—גייט אן די גרויסע, כסדר'דיגע ארבייט פון דער נאטור לאנגזאם, רוהיג און אין אומפארמיידליכע אנטוויקלונגען. אויך א פאלק מוז טראכטען הויפטזעכליך וויקלונגען, מער ווי וועגען באזונדערע

טען אין דער געשיכטע. אבער ער גערענקט, וואס דער נביא האט אונז

און פארניכטעט אזוי פיל אידעלע אידעאלען פון דער מענשהייט. ווייצ־

בארעכטיגט צו האבען—א טעריטא־ ריעלע באזע, מיט איין ווארט: צוריק־

פרייע פעלקער אויף דער ערד, מיט אונזער ״אייגען בלוט און שוויים אין

הערצל'ען, איז דער ציוניזם ניט קיין ראמאנטישער חלום, נאר אן אומפאר־מיידליכער גורל, אן אומפארמיידליכע נויטווענדיגקייט.

דר. ווייצמאן האט אפט געליטען מפלות און אנטוישונגען, אבער ווי א געהארטעוועטער וויסענשאפטלער און געדולדיגער פירער, האט ער זיך ווי־דעראמאל און איבעראמאל צוריקגע־קערט צו זיין געוואלטיגער אויפגאבע. די וועלט האט געשוויגען, ווען א קאנ־ספיראציע פון מארד האט זיך צעבו־שעוועט קעגען א גאנץ פאלק, און עס איז געקומען צו א קאטאסטראפע, וואס האט ניט איר גלייכען. דא און דארט האט מען געהערט שוואכע פראָ־טעסטען און געמאכט א זשעסט פון סימפאטיע. אבער וואו איז געווען דער אויפברויז פון דער פארראטענער מענשהייט, דער שטורמישער פראָ־טעסט פון דער באליידיגטער און בא־שמוצטער ציוויליזאציע? א גייסטי־גער פאראליטש האט אויסגעזעהן צו האבען ארומגעכאפט די גאנצע וועלט, און אין דערמיט פון דעם צוריקגע־קערטען מיטעלאלטער, אין א וועלט אהן א הארץ און אהן א מוח—האט דר. ווייצמאן געראַפט ווייטער אנגיין מיט זיין ארבייט פאר דער נאציאנא־לער אויסלייזונג פון אידישען פאלק. אבער ער האט אויסגעהאלטען. ער האט געוואוסט, וואס יעדער איינער, וועלכער פארדייהט קערנער אין דער ערד, דארף וויסען, — אז אפילו נאך א פארדארבענעם שניט מוז מען ווייטער זייען.

חיים ווייצמאן איז א גרויסער פי־רער און ער פארדינט א גרוים פאלק. ער האט די דאזיגע פריווילעגיע. דער פירער און דאס פאלק האבען ארוים־געהאלפען איינער דעם אנדערען. ביי־דע האבען אונטערגעהאלטען, גע־שטארקט און צייטענווייז אונטערגע־טריבען איינער דעם אנדערען. אלס א פאלק, האבען אידען אנטוויקעלט אין זיך א שארפע זעלבסט־קריטיק. קיין שום נאציאנאלע ליטעראטור איז ניט אזוי אומשפארזאם מיט זעלבסט־פאר־דאמונגען פאר יעדען מין פון מאראָ־לישער אומגערעכטיגקייט, ווי אונזע־רע רעליגיעזע ספרים. ביז'ן היינטיגען טאג געווינט ניט קיין שום אידישער

פירער דעם פולען צוטרוי פון זיין פאלק, ביז ער שטראפט זיי ניט מיט די הארבסטע ווערטער, ווען זיי פאר־דינען. אבער דאס דארף אונז ניט פארבלענדען ניט צו זעהן דעם אוי־סערארדענטליכען כאראקטער פון דעם שטארקען און איידעלען אידישען פאלק.

וואס פאר א גיהנום־פייערען מיר האבען ניט דורכגעהאלטען אין די לעצטע יארען! מאניפעסטאציעס פון סאלידאריטעט פון אלע טיילען און גרופעס פון אידישען פאלק איבער דער גאנצער וועלט. די גרויסע שעה האט אונז ניט געטראפען אלס א קליין פאלק. ישראל האט געענטפערט אויף די אטאקעס, וועלכע מען האט געמאכט אויף אים, ווי א געזונטער, פיהלבא־רער ארגאניזם. גיך האבען מיר צו־נויפגעזאמעלט און ארגאניזירט אלע אונזערע כוחות צו ראטעווען זיך, צו פארטיידיגען זיך. א סך צרות האבען זיך אראפגעלאזט אויף אונזערע קעפ אין די לעצטע יארען, אבער ניט די גרעסטע פון אלע צרות—דאס פארלי־רען דעם גלויבען אין זיך אליין, איז אונזער [illegible] אומגליקען.

[illegible] צרות איז אויך די וואונדערבא־רע אנטוויקלונג פון ארץ ישראל אין די לעצטע צען יאר פון אונזער נא־ציאנאלער קאטאסטראפע. ניט געקוקט אויף דער שרעקליכער פארארימונג, אויף די מורא'דיגע פארפאלגונגען, אויף די גרויזאמע פייניגונגען אין די לעצטע יארען, האט אונזער פאלק גע־פונען אין זיך די ענערגיע, דעם קו־ראזש, די מיטלען צו בויען אין ארץ ישראל א נייעם אימפאזאנטען צענטער פון אידישען לעבען, וואס איז ביים היינטיגען טאג לויט זיין גרוים דער פינפטער אידישער צענטער אין דער וועלט און געווים דער ערשטער און וויכטיגסטער, לויט דער רייכקייט פון זיין קולטור און לעבענס־קראפט פון זיין גייסט.

דר. ווייצמאן איז קיינמאל ניט אפ־געטראטען פון זיין לאיאליטעט צו דער מאנדאט־מאכט, גרוים־בריטאניע, ניט נאר דערפאר, ווייל ער איז אין אלע צייטען געווען א לאיאלער בריטישער בירגער און האט לעצטענס געגעבען דערפאר דעם העכסטען באוויין, ברענ־גענדיג דעם גרעסטען קרבן פאר דער לאנד,—נאר אויך דערפאר, ווייל ער גלויבט אין דער ממשות'דיגער מאראַ־לער געזונטקייט, אין דער ערע און אנשטענדיגקייט פון ענגלישען פאלק. פיל פראוואקאציעס זיינען געווען אין דער פארגאנגענהייט. פיל פראוואָ־קאציעס זיינען אויך פאראן ביים היינ־טיגען טאג. קיין שום פאראנטווארט־ליכער מענש אין ענגלישען עפענטלי־כען לעבען האט ניט געהאלטען, אז גרוים־בריטאניע האט געטריי דער־פילט אין ווארט און אין גייסט די באלפור־דעקלאראציע און דעם מאנ־דאט. אפילו אין דער דאזיגער טראַ־גישער שעה, ווען הונדערטער טויזענ־טער פון אונזערע אומגליקליכע פליכטלינגען פיהלען אז אלע גלות־וועגען, זיינען די טויערען פון ארץ ישראל געשלאסען דורך דער וועלכער [illegible], וועלכע האט זיך פארפליכ־[illegible] צו [illegible] די אימיגראצי־[illegible] פון אידען אין דעם לאנד און [illegible] צו פארוואנדלען ארץ ישראל אין א אידיש־נאציאנאלער היימלאנד, אבער דר. ווייצמאן האט שטענדיג גע־גלויבט, און האט געהאנדעלט, שטי־צענדיג זיך אויף דעם דאזיגען גלוי־בען, אז דאס איז נאר א צייטווייליגער צוריקטריט פון דער ריכטיגער לי־ניע, אז פריער אדער שפעטער וועט דער מאראלישער חוש פון דעם ענג־לישען פאלק אים צווינגען צו פארלאַ־זען די דאזיגע פאליטיק און צוריקקע־רען זיך צו דער קארעקטער און גע־רעכטער ליניע.

דר. ווייצמאן איז תמיד געווען דער פאראנטווארטליכער פירער, וועלכער איז קיינמאל ניט אוועק צו־ווייט פון די, וועלכע ער האט געדארפט פירען, און האט קיינמאל ניט פארבלענדט זיינע נאכפאלגער מיט בלישטשענדיגע

(שלוס אויף דער ראמאן־זייט)